

sku . . . k sovětovému Rusku» uveřejňováním obsahu zabaveného a soudní záповědí stíženého tiskopisu. Co stížnost dovozuje ve druhém směru, není než úsilím, přivésti ku platnosti obhajobu stěžovatelovu, již prvou stolicí odmítnutou. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku vyslovují, že nalézací soud nevěří, že obžalovaný přehlédl, že obsah článku, jehož uveřejnění bylo důvodem k zavedení tohoto trestního řízení, je totožným s obsahem zabaveného článku, a odvozuje z tohoto předpokladu v rozsudkovém výroku závěr, že obžalovaný uveřejnil obsah zabavených míst vědomě. Závěr je přesvědčivě odůvodněn dalším předpokladem, že nález, jímž bylo zabavení potvrzeno a další rozšiřování tiskopisu zapovězeno, byl obžalovanému doručen právě den před tím, než dal článek, o který jde, do tisku, takže obžalovaný musel mít zákaz v dobré paměti. V této souvislosti má další poukaz rozhodovacích důvodů na povinnosti zodpovědného redaktora, zejména na povinnost, obeznámiti se též s obsahem zabavených míst, zřejmě ten smysli, že soud předpokládá, že stěžovatel těmito povinnostem dostál, tudíž znal obsah jak zabavených, tak i znova uveřejněných vět. Dokazuje-li stížnost, že stěžovatel o totožnosti jich nevěděl, brojí tím nepřipustně proti tomu, co nalézací soud po této stránce formálně bezvadně zjistil, neprovádí však dovolávaného hmotněprávního zmatku po zákoně.

Čís. 1388.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Tabákové výrobky jsou předměty potřeby, třebaš odběrateli jich byli mladíci.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1923, Kr II 705/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 21. září 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle §u 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. a přestupkem dle §u 7 (1) téhož zákona — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů

Zmateční stížnost dovozuje především, že tabák není živinou, nýbrž značně prý škodlivou požívatinou, způsobující různé nemoci tak, že se kouření i lékařsky zavrhuje. Než stížnost přehlíží, že lichevní zákon ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. na rozdíl od dřívějších předpisů o stihání válečné lichvy neomezuje pojem předmětů potřeby na předměty životní potřeby, jmenovitě snad jen na potraviny, nýbrž že dle §u 1 zákona toho rozumějí se předměty potřeby movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Odpovídají tudíž pojmu tomu veškeré věci, kterých jistá značná část obyvatelstva k ukojení svých potřeb skutečně používá ne-

boli, jak se případně praví v rozhodovacích důvodech rozsudku, o kuřivu, takové věci, jichž potřebu valná část obecnstva pociťuje. Děje se tak proto, že kouření, neholduje-li se mu měrou nezřízenou, lidskému zdraví pro své fyziologicky nesporně příznivé účinky namnoze prospívá, majíc mimo to značný význam také jako prostředek ke vzpružení ochablé činnosti duševní a ke zvýšení síly odporu proti tělesným námahám i duševním strádáním. Tyto blahodárné účinky kouření došly poznání a ocenění zejména ve strastných dobách válečných a poválečných tak, že zvyk kouření ujal se od té doby i u mnohých, kdož potřeby jeho dříve neznaly, pro četné kuřáky pak stal se tabák s výrobky z něho předmětem potřeby přímo nepostrádatelným. Zdraví lidskému škodlivými mohou se však za okolností státi i mnohé jiné produkty původu živočišného, rostlinného i nerostného, o jichž způsobilosti, ukájeti lidské potřeby, není a nemůže býti jinak pochybnosti a které k ukojení potřeb těch skutečně také slouží; tomu je tak na příklad i při kávě a čaji. Lidskému zdraví škodlivé účinky dostávají se také při kouření tabáku, jak i lékařská věda uznává a skutečné poměry dokazují, pouze tehdy, oddává-li se mu kdo měrou přespřílišnou, nesrovnávající se at již pro mladistvý věk nebo pro jinak již otřesené zdraví s jeho tělesnou konstrukcí. Zmateční stížnost poukazuje sice na mladistvý věk 17—18 let osob, jimž obžalovaní dle rozsudkového zjištění kuřivo prodávali, než, nehledě k poměrně nepatrnému množství kuřiva, jednotlivcům v tom kterém případě prodaného, stanoví § 2 nařízení ministerstva financí ze dne 15. dubna 1918 čís. 145 ř. zák., že jako kmenoví zákazníci smějí do listiny zákazníků býti pojaty mužské osoby, které počátkem kalendářního roku, v němž se přihlašují, již překročili 17. rok věku svého, dle §u 8 pak jsou z nákupu tabáku i jako krámoví zákazníci vyloučeni vedle dětí mladiství ve smyslu předpisů vydaných k ochraně dorůstající mládeže. Lze zcela bezpečně za to míti, že i § 8, v němž určitá hranice věková arci vytčena není, má na zřeteli nanejvýše věk 17 let jako onu hranici věkovou, při níž dosahuje nároku na nákup tabáku aspoň zákazník krámový, nebo věk ještě nižší, neboť sotva lze si představit, že by u srovnání s nároky kmenového zákazníka podstatně omezené oprávnění zákazníka jen krámového bylo vázáno na dosažení vyšší hranice věkové, než kteráž je předepsána pro zákazníka kmenového. S tohoto správného hlediska, nacházejícího oporu v citovaných předpisech finanční správy státní, dlužno tudíž za oprávněné k nákupu tabáku a tabákových výrobků, tudíž i za spotřebitele, chráněné lichevním zákonem, pokládati již mužské osoby 17leté, jakými byli ti, jimž obžalovaní prodávali kuřivo dle rozsudkového zjištění.

Čís. 1389.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

I příležitostní hračky jsou předměty potřeby.

I cena kalkulovaná jest cenou požadovanou ve smyslu §u 7 lich. zák.

Využívání mimořádných, válkou přivoděných poměrů za Sokolského sletu.